Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. KOKOTT
представено на 4 септември 2014 година[1]

Дело C-196/13

Европейска комисия
срещу
Италианска република
и
Дело C-378/13
Европейска комисиясрещу

Република Гърция

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Член 260 ДФЕС — Неизпълнение на решения на Съда — Решение Комисия/Италия (C-135/05, EU:C:2007:250) и решение Комисия/Гърция (C-502/03, EU:C:2005:592) — Законодателство в областта на отпадъците — Незаконни депа — Затваряне — Саниране — Ново разрешително съгласно Директива 99/31/ЕО — Имуществени санкции — Налагане на периодична имуществена санкция и на еднократно платима сума — Намаляване на размера на периодичната имуществена санкция при частично изпълнение“

Съдържание

I – Въведение 3

II – Правна уредба 4

А – Старата Директива за отпадъците 4

Б – Директивата за опасните отпадъци 5

В – Новата Директива за отпадъците 5

Г – Директивата за депонирането на отпадъци 5

III – Предистория на двете дела 6

А – По дело Комисия/Италия (C-196/13) 6

1 — Език на оригиналния текст: немски.

Б – По дело Комисия/Гърция (C-378/13) 7

IV – Искания на страните 8

V – От правна страна 9

А – Предварителни бележки 9

1. По запазването на задължението за изпълнение 9

2. По датата, към която се преценява изпълнението 11

Б – По производството срещу Италия 10

1. По допустимостта 11

2. По изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) 12

а) По използването на незаконни депа 12

i) По броя на депата, които продължават да се използват 13

ii) По въвеждането на допълнителни разпоредби и мерки за контрол 13

б) По санирането на незаконни депа 14

i) Общо по задължението за саниране 14

ii) По член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци 16

iii) По засегнатите депа 16

в) По подновяването на разрешения съгласно Директивата за депонирането на отпадъци за депа, които продължават да действат 20

г) Междинно заключение 20

В – По производството срещу Гърция 19

Г – По имуществените санкции 20

1. По периодичната имуществена санкция 21

а) По дело C-196/13, Комисия/Италия 22

i) По наличието на продължаващи нарушения 22

– По безспорните случаи 22

– По двата спорни случая 23

– Междинно заключение 25

ii) По формата на периодичната имуществена санкция — в постоянен размер или намаляваща? 25

iii) По основния размер 27

б) По дело C-378/13, Комисия/Гърция 30

i) По основния размер на периодичната имуществена санкция 31

ii) По признаването на закриването на депа 32

iii) Междинно заключение 32

2. По еднократно платимата сума 32

а) По дело C-196/13, Комисия/Италия 33

б) По дело C-378/13, Комисия/Гърция 34

VI – По съдебните разноски 34

VII – Заключение 34

I – **Въведение**

1. Понякога възникват трудности при прилагане на законодателството на Съюза в областта на отпадъците. Такива трудности са залегнали в основата на настоящите производства. Поради голям брой незаконни депа за отпадъци Комисията е образувала производства за установяване на неизпълнение на задължения срещу Гърция и Италия, които са приключили с решение Комисия/Гърция (C-502/03, EU:C:2005:592) и решение Комисия/Италия (C-135/05, EU:C:2007:250). Сега тя отново се обръща към Съда, тъй като според нея двете решения все още не са изпълнени изцяло. Тъй като в двете дела до голяма степен се разглеждат едни и същи въпроси, в настоящото заключение ще ги разгледам заедно.

2. Делата се отнасят до използването на незаконни депа, както и до липсата на саниране на закрити незаконни депа. Освен това в производството срещу Италия се добавя обстоятелството, че в някои депа се съдържат опасни отпадъци, които не са били идентифицирани и регистрирани, както и липсата на подновени разрешения за определени депа по реда на Директивата за депонирането на отпадъци[2].

3. Първият проблем е свързан с приложимото право: могат ли и трябва ли все още да бъдат изпълнени двете решения от 2005 г. и 2007 г., при все че правната уредба междувременно е претърпяла изменения?

2 — Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци (ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94), изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година (ОВ L 284, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 213).

4. Установените нарушения се отнасят по-конкретно до старата Директива за отпадъците [3], а в случая с Италия — и до Директивата за опасните отпадъци [4] и Директивата за депонирането на отпадъци. Междувременно обаче старата Директива за отпадъците е отменена и заменена без промени по същество с консолидирана версия [5]. По-късно Съюзът е приел новата Директива за отпадъците [6], която отменя и заменя кодифицираната Директива за отпадъците и Директивата за опасните отпадъци. Ето защо трябва да бъде разгледан въпросът доколко днес все още са необходими мерки срещу първоначалните нарушения.

5. Освен това по-специално производството срещу Италия повдига въпроса за предмета на първото решение и съответно за обхвата на задължението за изпълнение. Съдът всъщност е установил неизпълнението като цяло и трайно [7], без да уточни за кои случаи се отнася решението. Следователно трябва да се изясни дали и как такова решение трябва да бъде изпълнено съгласно член 260 ДФЕС.

6. Други въпроси са свързани с евентуалното налагане на периодична имуществена санкция и/или на еднократно платима сума. Тъй като двете производства обхващат голям брой конкретни случаи, следва да се изясни как тези конкретни случаи трябва да бъдат отчитани при изчисляването и какви са последиците от евентуално изпълнение на решенията по отношение на размера на периодичната имуществена санкция за част от тези случаи. По-конкретно става дума за въпроса дали трябва да бъде наложена намаляваща периодична имуществена санкция, чиято стойност да се намалява пропорционално през определени периоди, доколкото се наблюдава напредък в по-нататъшното изпълнение на решенията.

II – **Правна уредба**

A– *Старата Директива за отпадъците*

7. Член 4 от старата Директива за отпадъците предвижда задължение за опазване на здравето на човека и на околната среда при обработката на отпадъци и за предотвратяване на незаконното депониране на отпадъци:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират отпадъците да бъдат оползотворени или обезвредени, без да застрашават здравето на човека и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда […]

[…]

Освен това държавите членки предприемат необходимите мерки за забраната на изоставянето, изхвърлянето или неконтролираното обезвреждане на отпадъци“. [неофициален превод]

3 — По първите производства Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците (ОВ L 194, стр. 39), изменена с Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година (ОВ L 78, стр. 32).

4 — Директива 91/689/ЕИО на Съвета от 12 декември 1991 година относно опасните отпадъци (ОВ L 377, стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 91.)

5 — Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно отпадъците (ОВ L 114, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 16, стр. 45).

6 — Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви (ОВ L 312, стр. 3).

7 — Решение Комисия/Италия (C-135/05, EU:C:2007:250, т. 45).

8. Член 8 от старата Директива за отпадъците задължава държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите, изброени в приложение II A или II Б към тази директива, или ги оползотворява или обезвреждa сам в съответствие с разпоредбите на посочената директива.

9. Член 9, параграф 1 от старата Директива за отпадъците предвижда, че наред с другото, за целите на прилагането на член 4 от тази директива всички учреждения или предприятия, които осъществяват операции по обезвреждане на отпадъци, трябва да получат разрешително от компетентния орган, който отговаря за прилагането на разпоредбите на директивата.

Б– *Директивата за опасните отпадъци*

10. Член 2 от Директивата за опасните отпадъци съдържа основни задължения във връзка с обезвреждането на такива отпадъци:

„(1) Държавите членки предприемат необходимите мерки, с които да се изисква [във] всяко депо, където се извършва депониране (освобождаване) на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират.

[…]“.

В– *Новата Директива за отпадъците*

11. Директивата за отпадъците и Директивата за опасните отпадъци са отменени съгласно член 41 от новата Директива за отпадъците, считано от 12 декември 2010 г. Тази разпоредба предвижда:

„Позоваванията на отменените директиви се тълкуват като позовавания на настоящата директива и се разбират в съответствие с таблица на съответствието, установена в приложение V“.

12. Членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците са заменени без промени по същество с член 13 и член 36, параграф 1, член 15, параграф 1 и член 23, параграфи 1 и 2 от новата Директива за отпадъците.

13. Функционален еквивалент на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци се явява член 35, параграфи 1 и 2 от новата Директива за отпадъците:

„1. Организациите или предприятията, посочени в член 23, параграф 1 [организации или предприятия, които възнамеряват да извършват третиране на отпадъци], причинителите на опасни отпадъци и организациите и предприятията, които събират или превозват опасни отпадъци по занятие, или действат като търговци и брокери на опасни отпадъци, водят хронологичен отчет за количеството, естеството и произхода на отпадъците и, където е уместно, предназначението, периодичността на събиране, начина на транспортиране и метода на третиране, предвидени за отпадъка, и предоставят тази информация на компетентните органи при поискване.

2. Документацията за опасни отпадъци се съхранява за срок от най-малко три години, с изключение на организации и предприятия, транспортиращи опасни отпадъци, които трябва да съхраняват тази документация за период от най-малко 12 месеца.

Документни доказателства, че дейностите по управление на отпадъците са извършени, се предоставят при поискване на компетентните органи или на предишен притежател“.

Г– *Директивата за депонирането на отпадъци*

14. Член 14, букви а)—в) от Директивата за депонирането на отпадъци урежда включването на вече съществуващи депа в регулаторната рамка на Директивата:

„Държавите членки приемат мерки, за да могат разрешените депа или депата вече в експлоатация към момента на въвеждане на настоящата директива да продължат да действат само ако посочените по-долу мерки са приложени […]:

а) В срок от една година, считано от определената в член 18, параграф 1 дата [тоест най-късно до 16 юли 2002 г.], операторът на депо подготвя и представя за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва изброените в член 8 елементи и всякакви корективни мерки, които той смята за необходими, за да спази изискванията на настоящата директива, с изключение на изложените в приложение I, точка 1.

б) След представянето на плана за подобрение компетентният орган взема окончателно решение относно продължаването на експлоатацията на базата на споменатия план за подобрение и на настоящата директива. Държавите членки приемат необходимите мерки, за да може в най-кратки срокове, в съответствие с член 7, буква ж) и член 13, да се пристъпи към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността в съответствие с член 8.

в) На основата на представения план за подобрение компетентният орган разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана. Всяко съществуващо депо трябва да отговаря на изискванията на настоящата директива, с изключение на тези от приложение I, точка 1, най-късно осем години, считано от датата, определена в член 18, параграф 1“.

15. Съгласно член 18, параграф 1 от Директивата за депонирането на отпадъци държавите членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с тази директива, не по-късно от две години след нейното влизане в сила [тоест най-късно до 16 юли 2001 г.] и незабавно информират Комисията за това.

III – **Предистория на двете дела**

16. Настоящото заключение има за предмет две производства по член 260, параграф 2 ДФЕС срещу Италия и Гърция, отнасящи се до изпълнението на две предходни решения във връзка с нарушения на законодателството на Съюза в областта на отпадъците на основание член 258 ДФЕС.

А– *По дело Комисия/Италия (C-196/13)*

17. В решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) от 26 април 2007 г. Съдът е постановил, че като не е приела всички необходими мерки:

— за да гарантира, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, и за да забрани изоставянето, изхвърлянето и неконтролираното обезвреждане на отпадъци,

— за да гарантира, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите по обезвреждане или оползотворяване, или ги оползотворява или обезвреждa сам в съответствие с разпоредбите на Директивата за отпадъците,

— за да задължи всички учреждения или предприятия, които осъществяват операции по обезвреждане, да получат разрешително от компетентния орган,

— за това във всяко депо, където се извършва депониране на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират и

— за да може, що се отнася до разрешените депа или депата, които към 16 юли 2001 г. вече са в експлоатация, преди 16 юли 2002 г. операторът на депо да подготви и представи за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва информация относно условията на разрешителното, както и всякакви корективни мерки, които смята за необходими, за да може след представянето на плана за подобрение компетентният орган да вземе окончателно решение относно продължаването на експлоатацията, като в най-кратки срокове пристъпва към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността, или като разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана,

– Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците, по член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци и по член 14, букви а)—в) от Директивата за депонирането на отпадъци.

18. След първоначалните контакти на 1 февруари 2008 г. Комисията поканва Италия да представи мнение относно изпълнението на решението. След последваща кореспонденция на 26 юни 2009 г. Комисията представя на Италия мотивирано становище. Определеният в него срок за изпълнение на решението е удължен от Комисията до 30 септември 2009 г. Следват и други съобщения от страна на Италия, които обаче не удовлетворяват Комисията. Поради това на 16 април 2013 г. тя предявява иска по дело C-196/13.

Б– *По дело Комисия/Гърция (C-378/13)*

19. В решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) от 6 октомври 2005 г. Съдът е постановил, че като не е предприела всички необходими мерки, за да осигури спазването на членове 4, 8 и 9 от Директивата за отпадъците, Република Гърция не е изпълнила задълженията си по тази директива.

20. Комисията и Гърция поддържат интензивни контакти във връзка с изпълнението на това решение. На 29 октомври 2010 г. Комисията отправя до Гърция допълнителна покана за представяне на мнения, в която определя окончателен двумесечен срок за изпълнение на решението. Тъй като и по-нататъшните сведения, представени от Гърция, не удовлетворяват Комисията, на 2 юли 2013 г. тя предявява иска по дело C-378/13.

IV – **Искания на страните**

21. По дело C-196/13 Комисията иска:

1) да се установи, че като не е приела всички необходими мерки, за да изпълни решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), в което се установява, че Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директивата относно отпадъците, по член 2, параграф 1 от Директивата относно опасните отпадъци и по член 14, букви а)—в) от Директивата относно депонирането на отпадъци, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 260, параграф 1 ДФЕС;

2) да се разпореди на Италианската република да заплаща на Комисията периодична имуществена санкция в размер на 256 819,20 EUR дневно за всеки ден забава на изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) от деня на постановяване на съдебното решение по настоящото дело до деня на изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250);

3) да се разпореди на Италианската република да заплати еднократно на Комисията сума, чийто размер е резултат от умножаването на сума в размер на 28 089,60 EUR дневно по броя на дните, през които продължава нарушението, считано от деня на постановяването на съдебното решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) до датата на постановяването на решението по настоящото дело;

4) да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

22. Италианската република иска да се установи, че искът е недопустим, несъстоятелен и във всички случаи неоснователен, и да се вземе съответно решение по съдебните разноски.

23. По дело C-378/13 Комисията иска:

1) да се установи, че като не е предприела необходимите мерки, произтичащи от решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), Република Гърция не е изпълнила задълженията си по член 260, параграф 1 ДФЕС;

2) да се осъди Република Гърция да заплати на Комисията периодична имуществена санкция в размер на 71 193,60 EUR за всеки ден забава в изпълнението на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), считано от датата на постановяване на решение по настоящото дело до деня на изпълнението на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592);

3) да се осъди Република Гърция да заплати на Комисията еднократно платима сума в размер на 7 786,80 EUR дневно, считано от датата на постановяване на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) до датата на постановяване на решението по настоящото дело или до датата на изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), ако същата настъпи преди нея;

4) да се осъди Република Гърция да заплати съдебните разноски.

24. Република Гърция моли Съда:

1) да отхвърли изцяло иска на Комисията;

2) при условията на евентуалност, да отхвърли исканията за налагане на дневна периодична имуществена санкция и на еднократно платима сума;

3) при условията на евентуалност, да ограничи предложената от Комисията дневна периодична имуществена санкция до абсолютния минимум, като вземе предвид изпълнението на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), и да ограничи еднократно платимата сума до предвидения за Гърция минимум, т.е. до 2 181 000 EUR;

4) да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

25. Страните са представили писмени становища и са изслушани в съдебното заседание, състояло се на 3 юни 2014 г.

V – **От правна страна**

26. Преди да разгледам въпроса дали Италия (по този въпрос вж. Б) и Гърция (по този въпрос вж. В) са изпълнили двете решения, ще започна с някои предварителни бележки, които са от значение за двете производства (по този въпрос вж. А). В заключение ще разгледам имуществените санкции (по този въпрос вж. Г).

А– *Предварителни бележки*

27. Отначало трябва да бъде разгледан критерият за преценка доколко спорните решения подлежат на по-нататъшно изпълнение (по този въпрос вж. 1), а след това да се изясни начинът за определяне на релевантната дата, към която се преценява съблюдаването на задължението за изпълнение (по този въпрос вж. 2).

1. По запазването на задължението за изпълнение

28. Отначало трябва да се изясни доколко двете решения подлежат на по-нататъшно изпълнение. Наистина релевантните разпоредби на Директивата за депонирането на отпадъци остават в сила, но старата Директива за отпадъците и Директивата за опасните отпадъци междувременно са отменени и заменени с новата Директива за отпадъците.

29. Задължението за изпълнение на решенията обаче не може да излиза извън обхвата на действие на правните задължения, чието нарушаване е установено от Съда. В противен случай задължението за изпълнение на дадено решение евентуално би могло да доведе дори до ново нарушение на правото на Съюза. Показателни са двете решения Комисия/Швеция[8] относно запазването на данни. Поради констатацията, че Директива 2006/24[9] е невалидна[10], тяхното по-нататъшно изпълнение би могло да съставлява нарушение на член 15 от Директива 2002/58[11] и на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Съюза.

30. При все това според постоянната съдебна практика в производство по член 258 ДФЕС е допустимо Комисията да иска установяване на неизпълнение на задължения, източникът на които е в първоначалната версия на акт на Съюза, впоследствие изменян или отменян, и които са запазени с нови разпоредби[12]. Това решение е разумно, тъй като по правило следва да се приеме, че въпреки новите редакции на определени директиви законодателят на Съюза не би искал да затруднява изпълнението на съществуващи без промяна задължения. Подобни чисто формални изменения на правото на Съюза всъщност не засягат конкретните цели на съответните директиви, които съгласно член 288, трета алинея ДФЕС са задължителни за държавите членки. С още по-голяма сила това важи, когато в новия нормативен акт законодателят на Съюза включва разпоредби, съгласно които позоваванията на отменените директиви се считат за позовавания на новата директива, и дори прилага таблици на съответствието. Тъкмо такъв е случаят с новите директиви на законодателството в областта на отпадъците[13].

31. Съответно Съдът вече е установил, че отмяната на старата Директива за отпадъците с кодифицираната Директива за отпадъците в хода на досъдебното производство по иск, заведен по реда на член 258 ДФЕС, не оказва влияние върху текущото производство за установяване на неизпълнение на задължения. Това е така, защото по-новата директива, която от съображения за прегледност и яснота кодифицира Директивата за отпадъците, възприема релевантните разпоредби на предходната директива[14].

32. Всъщност Съдът вече имплицитно е обосновал с тази идея едно свое решение по реда на член 260, параграф 2 ДФЕС. Това е така, защото производството относно ирландските септични ями[15] също се отнася до прилагането на членове 4 и 8 от старата Директива за отпадъците, която към момента на първото решение е била заменена с кодифицираната Директива за отпадъците. А още преди предявяване на иска по член 260 новата Директива за отпадъците е била влязла в сила на мястото на консолидираната Директива за отпадъците. При все това Съдът — без по-нататъшно обсъждане на приложимото право — е наложил периодична имуществена санкция и еднократно платима сума.

8 — C-185/09, EU:C:2010:59 и C-270/11, EU:C:2013:339.

9 — Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за запазване на данни, създадени или обработени, във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи и за изменение на Директива 2002/58/ЕО (ОВ L 105, стр. 54; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 53, стр. 51).

10 — Решение Digital Rights Ireland (C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238).

11 — Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (ОВ L 201, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63), последно изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година (ОВ L 337, стр. 11).

12 — Решения Комисия/Италия („San Rocco“, C-365/97, EU:C:1999:544, т. 36, относно законодателството в областта на отпадъците), Комисия/Франция (C-492/08, EU:C:2010:348, т. 31) и Комисия/Полша (C-281/11, EU:C:2013:855, т. 37).

13 — Вж. член 20 от консолидираната Директива за отпадъците и член 41 от новата Директива за отпадъците.

14 — Решение Комисия/Гърция (C-286/08, EU:C:2009:543, т. 8).

15 — Решение Комисия/Ирландия (C-374/11, EU:C:2012:827).

33. Ето защо в настоящите производства предишните задължения, предвидени в законодателството в областта на отпадъците, също подлежат на по-нататъшно изпълнение, доколкото са запазени в действащите разпоредби. Това следва да се провери за всеки конкретен случай.

2. По датата, към която се преценява изпълнението

34. При проверката за изпълнение на дадено съдебно решение датата, към която се преценява наличието на неизпълнение на задължения по член 260, параграф 1 ДФЕС, е датата, на която изтича срокът, определен в изпратената въз основа на тази разпоредба покана за представяне на мнения — официално уведомително писмо [16]. Когато обаче производството за установяване на неизпълнение на задължения е образувано на основание на действащия преди член 228, параграф 2 ЕО и мотивираното становище е издадено преди влизането в сила на Договора от Лисабон, а именно 1 декември 2009 г., датата, към която се преценява дали е налице неизпълнение на задължения, е датата, на която изтича срокът, определен в мотивираното становище [17].

Б– *По производството срещу Италия*

1. По допустимостта

35. Италия застъпва по-конкретно становището, че искът е недопустим, тъй като Комисията не е представила допълнително мотивирано становище. Такова допълнително становище обаче би било необходимо само ако Комисията е разширила обхвата на производството спрямо мотивираното становище [18]. Няма обаче данни за подобно разширяване. Ако от друга страна искът съвпада с представеното становище, не е необходимо допълнително становище. Следователно този довод на Италия трябва да бъде отхвърлен.

36. По-нататък Италия твърди, че писмото на генералния директор на Генерална дирекция „Околна среда“ от 14 юни 2011 г. било породило оправдани правни очаквания за очертаване на предмета на делото по по-различен начин.

37. За нарушаване на принципа на защита на оправданите правни очаквания може да става дума, ако администрацията е предоставила конкретни уверения [19]. Уверения, които биха могли да породят такива очаквания, са конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници [20].

38. Италия обаче не е обосновала какви конкретни уверения би трябвало да бъдат изведени от това писмо. Ето защо този аргумент също следва да бъде отхвърлен.

16 — Решения Комисия/Испания (C-610/10, EU:C:2012:781, т. 67) и Комисия/Чешка република (C-241/11, EU:C:2013:423, т. 23).

17 — Решение Комисия/Испания (C-184/11, EU:C:2014:316, т. 36).

18 — Срв. решения Комисия/Германия (C-191/95, EU:C:1998:441, т. 55), Комисия/Испания (C-186/06, EU:C:2007:813, т. 15) и Комисия/Обединено кралство (C-530/11, EU:C:2014:67, т. 39).

19 — Решения Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 и C-217/03, EU:C:2006:416, т. 147), Masdar (UK)/Комисия (C-47/07 P, EU:C:2008:726, т. 81) и Kahla/Thüringen Porzellan/Комисия (C-537/08 P, EU:C:2010:769, т. 63).

20 — Решения Kahla/Thüringen Porzellan/Комисия (EU:C:2010:769, т. 63) и AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153, т. 72).

2. По изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250)

39. Поради незадоволителното изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) Комисията издава мотивирано становище срещу Италия. Тя удължава определения в него срок до 30 септември 2009 г. Ето защо първо трябва да се провери дали към този момент Италия е предприела необходимите мерки за изпълнение на решението.

40. В посоченото решение Съдът е установил нарушение на членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците, на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци и на член 14, букви а)—в) от Директивата за депонирането на отпадъци.

41. Към момента на изтичане на удължения срок, определен в мотивираното становище, а именно 30 септември 2009 г., старата Директива за отпадъците е била заменена с консолидираната Директива за отпадъците, но срокът за транспониране на новата Директива за отпадъците все още не е бил изтекъл. Тъй като консолидираната директива не съдържа промени по същество, към 30 септември 2009 г. Италия е била длъжна да продължи да изпълнява решението.

42. Диспозитивът на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) твърде малко допринася за идентифициране на задълженията за изпълнение, тъй като се ограничава с възпроизвеждане на текста на нарушените разпоредби. Той обаче трябва да бъде тълкуван в светлината на мотивите на решението [21]. Така могат да бъдат идентифицирани три типа нарушения, а именно

— използването на незаконни депа за отпадъци, отчасти с депониране на опасни отпадъци;

— липсата на саниране на закрити незаконни депа за отпадъци, в които отчасти се съдържат опасни отпадъци;

— липсата на подновени разрешения съгласно Директивата за депонирането на отпадъци за депа за отпадъци, които продължават да действат.

а) По използването на незаконни депа

43. Комисията твърди, че е налице нарушение, състоящо се в използването на незаконни депа, и че Италия трябва да въведе допълнителни разпоредби и мерки за контрол, за да се предотвратяват подобни нередности в бъдеще.

44. Съдът е установил нарушението на членове 4 и 9 от старата Директива за отпадъците и на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци чрез използването на депа за отпадъци, които не отговарят на изискванията на тези разпоредби, в точки 39, 42 и 43 от решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250). Според него на цялата територия на Италия е имало значителен брой депа за отпадъци, чиито оператори не са осигурили оползотворяването или обезвреждането на отпадъците, така че да не се застрашава човешкото здраве и да не се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда. Имало е също

21 — Решения Bosch (135/77, EU:C:1978:75, т. 4), Комисия/Люксембург (C-526/08, EU:C:2010:379, т. 29) и Комисия/Германия (C-95/12, EU:C:2013:676, т. 40).

така значителен брой депа за неконтролирано обезвреждане на отпадъци[22]. Освен това множество депа за отпадъци са действали без разрешително от компетентните органи[23]. Накрая, Съдът е установил, че в Италия са съществували поне 700 незаконни депа, съдържащи опасни отпадъци, които не са били обект на никакви контролни мерки[24].

i) По броя на депата, които продължават да се използват

45. Първоначално Комисията твърди, че към момента на изтичане на определения от нея срок са съществували поне 422 незаконни депа, но с оглед на данните от писмената защита ограничава това обвинение в репликата си до 37 депа, за чието закриване до изтичане на срока не са представени доказателства. С оглед на данните от дупликата в крайна сметка тя поддържа твърдението си само по отношение на използването на две незаконни депа.

46. В случая става дума за изоставено депо — Matera/Altamura Sgarrone на границата между Пулия и Базиликата, и за някогашно общинско депо — Reggio Calabria/Malderiti в Калабрия.

47. Италия наистина е посочила тези депа още в списъците в писмената си защита[25], без да указва момента на закриването им, и дори е отбелязала там планираните мерки за саниране. В дупликата си[26] обаче Италия заявява, че според актуални проучвания на място в района на т.нар. депо Matera/Altamura Sgarrone не е било открито някогашно депо. А що се отнася до т.нар. депо Reggio Calabria/Malderiti, Италия съобщава, че в миналото там действително са били депонирани отпадъци, които обаче отдавна били отстранени.

48. Този довод обаче е ирелевантен по отношение на проверката дали към момента на изтичане на определения от Комисията срок действително все още са били използвани незаконни депа. Първо, тези нови данни не изключват вероятността по онова време депата още да са били използвани. И второ, Италия изрично отказва да изрази мнение по въпроса до каква степен решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) е било изпълнено към този момент[27]. Следователно Италия е пропуснала възможността да оспори използването на тези депа към момента на изтичане на срока.

49. Поради това по отношение на депата Matera/Altamura Sgarrone и Reggio Calabria/Malderiti обвинението за продължаващо използване на незаконни депа към момента на изтичане на определения от Комисията срок е основателно.

ii) По въвеждането на допълнителни разпоредби и мерки за контрол

50. Във връзка с това Комисията обаче твърди още, че Италия не е подобрила в достатъчна степен нито своите разпоредби за предотвратяване на използването на незаконни депа за отпадъци, нито системата си за контрол на третирането на отпадъци, въпреки че италианските органи междувременно са оповестили съответни реформи за изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250).

22 — Точка 39.

23 — Точка 42.

24 — Точка 43.

25 — Приложение 2 към писмената защита, точки 34 и 74.

26 — Точка 14.

27 — Точка 8 от писмената защита.

51. По отношение на това твърдение за нарушение може да се изтъкне като довод, че с решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) е установено общо и трайно нарушение на разпоредбите на законодателството в областта на отпадъците[28]. Логично е срещу такова нарушение да се предприемат общи мерки от законодателен и системен характер. Те биха могли да спомогнат за предотвратяване на възникването на нови незаконни депа в бъдеще.

52. Съдът обаче не е установил, че нарушението налага постановяване на подобни мерки. Комисията от своя страна също не е представила доводи в този смисъл.

53. Обстоятелството, че италианските органи може би временно са застъпвали схващането, че са необходими допълнителни разпоредби и системни мерки за контрол, само по себе си не обосновава необходимостта от подобни мерки за изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250). Това важи още повече с оглед на твърдението на Италия в настоящото производство, че тези планове не са имали за цел да осигурят спазване на задължението за изпълнение.

54. По-скоро не може да се изключи тезата, изразена и от Италия, че последователното прилагане на съществуващите разпоредби само по себе си е достатъчно, за да се предотврати в бъдеще депонирането на отпадъци в множество незаконни депа. Това мнение се подкрепя и от обстоятелството, че в настоящото производство не са повдигнати твърдения за междувременно възникване на нови незаконни депа.

55. От друга страна, едва ли по-строгите мерки и сложните системи за контрол биха могли със сигурност да предотвратят изолирани конкретни случаи, например в резултат на престъпна дейност. Те биха имали друг характер, различен от установеното в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) общо и трайно нарушение.

56. Ето защо искът следва да бъде отхвърлен в тази му част.

б) По санирането на незаконни депа

57. Второто нарушение, заявено от Комисията, е липсата на саниране на закрити незаконни депа за отпадъци, в които отчасти се съдържат опасни отпадъци. Комисията твърди, че към момента на изтичане на определения от нея срок 422 депа все още са се нуждаели от саниране.

58. Това твърдение за нарушение повдига сложни въпроси. Отначало трябва да се изясни дали решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) обосновава задължение за саниране на закрити незаконни депа (по този въпрос вж. i) и какво е значението на Директивата за опасните отпадъци във връзка с това (по този въпрос вж. ii). След това трябва да се уточни кои депа са обхванати от задължението за изпълнение на решението (по този въпрос вж. iii).

i) Общо по задължението за саниране

59. Италия оспорва твърдението, че с решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) изобщо се изисква санирането на закрити незаконни депа за отпадъци.

28 — Точка 45.

60. Трябва да се признае, че нито в диспозитива, нито в мотивите на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) се установява изрично, че липсата на саниране на незаконни депа е част от установените нарушения. В решението обаче е отразено, че в доводите си Комисията повдига и твърдение за нарушение, изразяващо се в непроведеното досега саниране на незаконни депа [29]. Съдът от своя страна не е отхвърлил този довод, а е уважил изцяло иска на Комисията.

61. Освен това според точка 41 от решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) относно твърдението за нарушение, изведено от неспазване на член 8 от Директивата за отпадъците, е установено, че италианските власти не са гарантирали, че притежателите на отпадъци или осъществяват сами обезвреждането или оползотворяването на отпадъците, или боравят с тях чрез събирач на отпадъци или чрез предприятие, натоварено с осъществяването на тези операции съгласно разпоредбите на Директивата. При справка в цитираните документи [30] става ясно, че Съдът обосновава тази констатация с обстоятелството, че определени депа в регионите Умбрия и Пулия все още не са били санирани.

62. Съдът и преди вече е установил, че член 8 от старата Директива за отпадъците съдържа такова задължение за саниране на незаконни депа. Това е така, защото операторът на незаконно депо, като приема в него отпадъци, става техен притежател. Следователно посочената разпоредба задължава държавата членка да предприеме необходимите мерки спрямо този оператор, така че тези отпадъци да се обработват от събирач на отпадъци или от предприятие за обезвреждане на отпадъци, ако операторът не може да осъществява сам оползотворяването или обезвреждането им [31].

63. Следователно установеното нарушение на член 8 от старата Директива за отпадъците се състои най-малкото, наред с другото, в това, че незаконните депа за отпадъци все още не са били санирани.

64. Наистина Комисията заявява, че става дума за нарушение на член 8 от старата Директива за отпадъците само по отношение на двете депа, чието закриване се оспорва [32]. Ако обаче нейните доводи се разглеждат в цялостния им контекст, става ясно, че тя не е оттеглила иска си в останалата му част по отношение на нарушението на член 8, изразяващо се в непроведеното досега саниране на незаконни депа. Това е така, защото тя поддържа изрично и безспорно явно за Италия искането си за саниране. Ето защо признаването на изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) по отношение на членове 8 и 9 се отнася само до нарушаването на тези разпоредби чрез незадоволително предотвратяване на създаването, респ. използването на незаконни депа.

65. Освен това задължението за саниране на незаконни депа съгласно няколко решения, които са налични само на френски език и на езика на производството, се основава също и на член 4, параграф 1 от старата Директива за отпадъците, за който Комисията също твърди, че е нарушен. Съдът е постановил това отначало за случаи, в които е било установено, че незаконно депонирани отпадъци са застрашавали околната среда [33], което именно трябва да бъде предотвратявано съгласно член 4, параграф 1. Впоследствие Съдът изхожда от съображението, че дори и самото депониране на отпадъци в (незаконно) депо уврежда околната среда [34]. Ето защо е съвсем логично, че не е достатъчно незаконно депо да бъде закрито или незаконно

29 — По-специално точки 10 и 12.

30 — Стр. 412—422 от приложенията към дупликата на Италия по дело C-135/05.

31 — Решения Комисия/Италия (EU:C:1999:544, т. 108), Комисия/Италия (C-383/02, EU:C:2004:501, т. 40, 42 и 44), Комисия/Италия (C-447/03, EU:C:2004:751, т. 27, 28 и 30), Комисия/Ирландия (C-494/01, EU:C:2005:250, т. 181) и Комисия/Португалия (C-37/09, EU:C:2010:331, т. 54 и 55).

32 — Вж. точки 46—49 по-горе.

33 — Решения Комисия/Италия (EU:C:2004:501, т. 32 и 36) и Комисия/Италия (EU:C:2004:751, т. 19—24).

34 — Решения Комисия/Испания (C-361/05, EU:C:2007:298, т. 20) и Комисия/Португалия (EU:C:2010:331, т. 37).

депонираните отпадъци да бъдат засипани с пръст и чакъл, за да се изпълнят изискванията на член 4, параграф 1[35]. Както Комисията правилно изтъква, трябва освен това най-малкото да се провери дали закритото незаконно депо застрашава околната среда или здравето на човека. Ако това е така, то трябва да бъде санирано.

66. Ето защо следва да се приеме, че установеното в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) нарушение на член 4, параграф 1 и член 8 от старата Директива за отпадъците обосновава задължението да се провери необходимостта от саниране на незаконните депа за отпадъци и те евентуално да бъдат санирани.

67. Това заключение се подкрепя от обстоятелството, че още по дело C-135/05, както и в настоящото производство, Италия представя множество данни за саниране на депа за отпадъци. Ето защо тази държава членка не може да твърди, че не ѝ е било известно, че настоящото производство обхваща и санирането на депа.

ii) По член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци

68. Установяването на нарушение на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) допълва задължението за саниране със специфични задължения по отношение на опасните отпадъци.

69. В това отношение на първо място следва да се припомни, че основните задължения, налагани от съдържащите се в Директивата за отпадъците норми на законодателството в областта на отпадъците — включително задължението за саниране — не се уреждат по нов начин от Директивата за опасните отпадъци, а съгласно член 1, параграф 2 от нея важат и по отношение на опасните отпадъци. Следователно съгласно Директивата за отпадъците на саниране подлежат и онези незаконни депа, в които се съдържат опасни отпадъци.

70. Директивата за опасните отпадъци обаче може да обоснове и други задължения. Така например член 2, параграф 1 поставя изискването опасните отпадъци да се идентифицират и регистрират.

71. Ако не се извърши идентифициране и регистриране на опасните отпадъци при незаконното им депониране, този пропуск трябва да бъде отстранен в рамките на санирането. По правило поне идентифицирането е дори предпоставка за същинското саниране, за да бъдат изведени надеждни насоки за начина на саниране и да се предотврати възникването на нови заплахи за околната среда и здравето на човека в хода на санирането.

iii) По засегнатите депа

72. По-нататък участниците спорят кои депа са предмет на задължението за саниране. Това по принцип засяга въпроса дали решението очертава достатъчно точно обхвата на нарушението, за да позволява изпълнение по реда на член 260 ДФЕС. Това е така, защото нито в диспозитива, нито в мотивите на решението не се съдържа списък на депата, които подлежат на саниране.

35 — Решение Комисия/Испания (EU:C:2007:298, т. 24 и 26), прецизирано в решение Комисия/Португалия (EU:C:2010:331, т. 37).

73. Подобен списък в най-добрия случай можел да бъде възстановен косвено от преписката по дело C-135/05. Определящи в този случай били указаните пряко или косвено от Комисията депа. За повечето региони това следвало от доклада на италианската Национална горска администрация от 22 октомври 2002 г., с който Комисията е обосновала иска си. Той обхваща незаконните депа в горските и планинските територии на регионите с обикновен статут в Италия, а именно всички италиански региони, с изключение на Вале д'Аоста, Фриули-Венеция-Джулия, Сардиния, Сицилия и Трентино-Алто Адидже.

74. Разумно може да се предположи обаче, че един възстановен списък няма да включва всички депа, за чието саниране настоява Комисията в настоящото производство. Във връзка със запитване на Съда Италия е представила списък със 71 депа, изброени от Комисията, които не са били предмет на производството по дело C-135/05.

75. Комисията не твърди, че тези депа са били посочени в производството по дело C-135/05. Тя взема изрично отношение само по двете депа, чието съществуване се оспорва [36]. Но от нейните доводи безспорно е видно, че тя поддържа искането си за саниране и на останалите 69 депа. От тях 44 се намират в регионите, проучени от Националната горска администрация, а останалите 25 — в региони, които са извън компетентността на Националната горска администрация, предимно в Сицилия и Сардиния. Затова е съмнително дали по-специално последните депа са били посочени от Комисията в производството по дело C-135/05.

76. Констатациите на Съда в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) обаче съвсем нямат за цел да определят дали и как определени депа са споменати в рамките на това производство. Още по дело C-135/05 Италия безуспешно е възразила срещу общия и неопределен характер на твърдяното от Комисията неизпълнение на задължения. Съдът обаче е изтъкнал, че Комисията може да предприема действия срещу обща административна практика, която води до многократни и продължителни нарушения на правото на Съюза [37]. Закономерно в точка 45 от това решение той изрично е установил, че Италия като цяло и трайно не е изпълнила задълженията, налагани ѝ от законодателството в областта на отпадъците. Освен това той не е обосновал различните нарушения с обстоен анализ на представените случаи, а се е задоволил да приведе примери за ситуацията в определени региони [38].

77. Следователно установяването на нарушение на правото на Съюза в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), по-специално на членове 4 и 8 от Директивата за отпадъците и на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци, надхвърля обхвата на представените пред Съда конкретни случаи [39]. Тази констатация по-скоро следва да се разбира в смисъл, че за продължителен период Италия не е предприела на цялата си територия необходимите мерки за саниране на незаконните депа, т.е. за надлежно обезвреждане на незаконно депонираните отпадъци в съответствие със споменатите разпоредби. В основата на тези нередности стоят недостатъчните усилия на Италия за предотвратяване на използването на незаконни депа.

78. Спорно е обаче доколко установяването на такова общо и трайно нарушение, което не се ограничава с (примерно) представените пред Съда конкретни случаи, задължава държава членка по силата на член 260, параграф 1 ДФЕС да предприеме мерки, които могат да бъдат наложени по реда на член 260, параграф 2.

36 — Вж. точка 46 по-горе.

37 — Точки 18—22 от решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250).

38 — Точки 32 и 39—44.

39 — Срв. решение Комисия/Германия (C-160/08, EU:C:2010:230, т. 110).

79. Ако за прилагането на член 260 ДФЕС се изискваше същата степен на определеност, каквато има едно изпълнително основание, сигурно не би било възможно да се постигне изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) по отношение на санирането на депа. По отношение на актове с изпълнителна сила, които налагат парично задължение по смисъла на членове 192 и 187 от Договора за ЕИО (след измененията понастоящем членове 280 и 299 ДФЕС), Съдът въпреки възможността за преизчисляване дори е изключил варианта те да съдържат стойности, изразени във все още съществуващите тогава европейски разчетни единици, тъй като подлежат на изпълнение единствено в национална валута[40]. При положение обаче че нито в решението, нито в преписката по дело C-135/05 не е посочено еднозначно кои конкретни депа подлежат на саниране, принудителното изпълнение изглежда невъзможно.

80. Недопустимо е обаче да се предявяват подобни изисквания към член 260 ДФЕС[41]. Това следва от самото обстоятелство, че подлежащите на изпълнения решения по реда на член 258 ДФЕС имат само констативен характер. Ето защо, като се изключи частта им относно съдебните разноски, те не посочват конкретни мерки, които дадена държава членка трябва да предприеме, за да преустанови установено нарушение на правото на Съюза. По-скоро тези решения по правило предоставят на държавите членки широка свобода на преценка при тяхното изпълнение.

81. Поради това за критерий би трябвало по-скоро да служи принципът на справедлив съдебен процес, от който независимо от правното си качество трябва да се ползва всяка от страните в процеса, с който е сезиран съдът на Съюза[42]. За да бъдат изпълнени изискванията на този принцип, е необходимо страните да са запознати с фактическите и правни обстоятелства, които са от значение за изхода на производството, но също и да могат да се ползват от принципа на състезателност[43]. Ето защо всяко съдебно решение трябва да е мотивирано, за да може ответникът да разбере защо е осъден[44]. Всъщност обхватът на задължението за мотивиране може да варира в зависимост от естеството на разглежданото съдебно решение и трябва да се преценява с оглед на производството, разглеждано в неговата цялост, и на съвкупността от релевантни обстоятелства, като се вземат предвид процесуалните гаранции, които съпътстват това решение[45].

82. Отчасти изискванията за мотивиране се обвързват с ирелевантната в производството за установяване на неизпълнение на задължения възможност за обжалване[46]. Ала и в производството за установяване на неизпълнение на задължения решението трябва да е ясно поне дотолкова, че засегнатата държава членка да може да установи какви нередности трябва да отстрани, за да го изпълни. Освен това тя трябва да е в състояние да защити изпълнението му пред Комисията.

83. Изискванията за определеност на констатациите обаче не могат да доведат дотам, че констатирането на обща и трайна практика да не изисква изпълнение. В противен случай подобни констатации, които Съдът приема за допустими в постоянната си практика[47], биха останали без практическо приложение. Те биха имали единствено чисто декларативен характер.

40 — Решение Société anonyme Générale sucrière/Комисия (41/73, 43/73 и 44/73, EU:C:1977:41, т. 14 и 15)

41 — Срв. решение Комисия/Франция (C-304/02, EU:C:2005:444, по-специално т. 91).

42 — Вж. в този смисъл решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 53).

43 — Решение Комисия/Ирландия и др. (EU:C:2009:742, т. 56).

44 — Решение Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, т. 53).

45 — Решение Trade Agency (EU:C:2012:531, т. 60).

46 — Показателно е решение Trade Agency (EU:C:2012:531, т. 53 и 60).

47 — Вж. напр. решения Комисия/Франция (21/84, EU:C:1985:184, т. 13), Комисия/Германия (C-387/99, EU:C:2004:235, т. 42), Комисия/Ирландия (EU:C:2005:250, т. 28) и Комисия/Германия (EU:C:2010:230, т. 106).

84. Впрочем необходимостта от подобни, по-скоро абстрактни констатации без точно указване на всички засегнати конкретни случаи е видна от поведението на засегнатата държава членка. По-конкретно, тя първо толерира едно общо и трайно нарушение на правото на Съюза, след което в нарушение на задължението си за лоялно сътрудничество не дава на Комисията в досъдебното производство по първия иск за установяване на неизпълнение на задължения пълна и точна информация за мащабите на тази нередност. Да се иска от Комисията въпреки това да посочи в детайли нарушението на правото на Съюза, без да разполага със специфични правомощия да извършва собствени проучвания, за да постигне впоследствие преустановяването на това нарушение, би позволило на държавата членка да извлече ново предимство от нарушението на правото на Съюза.

85. И накрая, поне в един подобен случай Съдът вече е приложил действащия тогава член 228 ЕО (след изменението понастоящем член 260 ДФЕС). По-конкретно при осъждането на Франция заради незадоволителен контрол на риболовни дейности става дума за траен структурен недостатък при прилагане на правото на Съюза [48], за чието отстраняване също не са предвидени конкретни параметри.

86. Следователно би трябвало да се приеме за достатъчно, ако държавата членка въз основа на решението — при необходимост след тълкуването му по реда на член 43 от Статута на Съда — може да уточни необходимите мерки за изпълнението му.

87. Решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) отговаря на тези изисквания, що се отнася до задължението за саниране на депа. Както вече бе посочено [49], Италия като държава членка, участваща в производството, е могла да разбере от решението и от преписката по делото, че то обхваща санирането на закрити незаконни депа. Тези депа би трябвало да са същите, чието използване преди това Италия не е предотвратила в общата си и трайна практика, нарушавайки членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците и отчасти член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци. Това е така, защото необходимостта от саниране на тези депа е последица от това използване [50].

88. Освен това Италия през цялото време е била наясно с обхвата на това задължение. Ето защо още в производството по дело C-135/05, а след това и в досъдебното производство по настоящото дело, тази държава членка е идентифицирала закрити депа, които трябва да бъдат санирани.

89. По-специално от уведомленията на Италия до Комисията е видно, че към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, а именно 30 септември 2009 г., все още не са били санирани между 368 [51] и 422 [52] незаконни депа. По данни на Италия, представени в досъдебното производство, най-малко в 15 [53], а може би и в 23 [54] от тези депа са се съдържали опасни отпадъци. Следователно към този момент решението все още не е било изпълнено по отношение на санирането на депа. Това е достатъчно основание за повторно осъждане по реда на член 260, параграф 2 ДФЕС.

48 — Решение Комисия/Франция (EU:C:2005:444, по-специално т. 52 и 60).

49 — Вж. точки 76 и 77 по-горе.

50 — Не е необходимо да се решава въпросът дали Комисията дори още сега би могла да посочи и други депа или в бъдеще отново да образува производство по реда на член 260 ДФЕС по повод на неизвестни до момента незаконни депа. Такива допълнителни депа обаче биха могли да попадат в обхвата на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) в най-добрия случай само дотолкова, доколкото са резултат още от установената в това решение обща и трайна практика за използване на незаконни депа. За разлика от това нови изолирани конкретни случаи, възникнали въпреки адекватното по принцип съблюдаване на законодателството в областта на отпадъците и задоволителната инфраструктура, биха могли да настъпят навсякъде и не могат да се считат за проява на общо и трайно нарушение на правото на Съюза, срещу което е насочено решението.

51 — Уведомление от 30 октомври 2009 г.

52 — Уведомление от 1 октомври 2009 г.

53 — Уведомление от 1 октомври 2009 г.

54 — Уведомление от 30 октомври 2009 г.

в) По подновяването на разрешения съгласно Директивата за депонирането на отпадъци за депа, които продължават да действат

90. Освен това в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) е установено нарушение на член 14, букви а)—в) от Директивата за депонирането на отпадъци. Тази разпоредба урежда условията, при които се допуска продължаване на дейността на депа, които към момента на изтичане на срока за транспониране на тази директива, т.е. към 16 юли 2001 г., са разполагали с разрешение или са били в експлоатация.

91. Съгласно член 14, буква а) от Директивата за депонирането на отпадъци най-късно до 16 юли 2002 г. операторът на депо подготвя и представя за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото. Буква б) предвижда, че на тази база компетентният орган взема решение за продължаване на дейността или за закриване на депото. Съгласно буква в) при продължаване на дейността органът разрешава необходимата дейност за подобряване на условията и определя преходен период за изпълнението на плана най-късно до 16 юли 2009 г.

92. По неоспорени данни на Комисията към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, най-малко 93 депа са били засегнати от тези изисквания. Става дума за 69 депа в девет региона, за които Италия е информирала Комисията в своя отговор на мотивираното становище, и за още 24 депа в регион Пулия, за които Италия я е уведомила по-късно. Следователно и в това отношение решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) към момента на изтичане на срока все още не е било изпълнено.

г) Междинно заключение

93. Следователно, като не е приела до 30 септември 2009 г., когато е изтекъл определеният в мотивираното становище на Европейската комисия срок, всички необходими мерки за изпълнението на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директивата за отпадъците, по член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци и по член 14 от Директивата за депонирането на отпадъци, както и по член 260, параграф 1 ДФЕС.

B– *По производството срещу Гърция*

94. Предметът на производството срещу Гърция е по-тясно очертан от този на производството срещу Италия. В решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) Съдът е установил само нарушение на членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците.

95. Участниците в производството са единодушни, че това нарушение засяга както използването на незаконни депа, така и тяхното саниране.

96. Датата, към която се преценява изпълнението, следва от допълнителната покана за представяне на мнения от 29 октомври 2010 г., в която Комисията определя срок до 29 декември 2010 г.

97. Тъй като срокът за транспониране на новата Директива за отпадъците е изтекъл на 12 декември 2010 г., въпросът относно запазването на задължението за изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) опира до това дали в новата директива са възприети членове 4, 8 и 9 от старата Директива за отпадъците.

98. Това по принцип е направено с член 13, член 36, параграф 1, член 15, параграф 1, както и с член 23 от новата Директива за отпадъците, които съдържат само несъществени изменения.

99. Член 2, параграф 1, буква б) от новата Директива за отпадъците също по принцип не поставя под въпрос задължението за саниране. Тази разпоредба допълва законодателството в областта на отпадъците в смисъл, че Директивата за отпадъците не се прилага по отношение на земя (in situ), включително неизкопана замърсена почва. Незаконно депонираните отпадъци обаче нито са земя, нито се намират in situ, т.е. в първоначалното си положение [55]. В противен случай биха се открили неограничени възможности за заобикаляне на законодателството в областта на отпадъците чрез незаконно депониране на отпадъци. Ето защо трябва да се приеме, че изискването на законодателството в областта на отпадъците за отстраняване на тези отпадъци остава в сила.

100. Следователно към момента на изтичане на определения от Комисията срок решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) е подлежало на по-нататъшно изпълнение.

101. От доводите на страните не става ясно до каква степен е изпълнено решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) към 29 декември 2010 г. Шест месеца след това обаче Гърция съобщава, че все още се използват 82 незаконни депа, а други 596 закрити незаконни депа се нуждаят от саниране.

102. Следователно, като не е приела до 29 декември 2010 г., когато е изтекъл определеният в допълнителната покана за представяне на мнения на Европейската комисия срок, всички необходими мерки за изпълнението на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), Република Гърция не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директивата за отпадъците, както и по член 260, параграф 1 ДФЕС.

Г– *По имуществените санкции*

103. По всяко дело Съдът следва в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, с който е сезиран, както и в зависимост от степента на убеждаване и възпиране, която той счита за необходима, да определя подходящите имуществени санкции, за да се осигури възможно най-бързо изпълнение на предходно решение, установяващо неизпълнение на задължения, и да се предотврати повтарянето на аналогични нарушения на правото на Съюза [56].

104. При това предложенията на Комисията не могат да обвържат Съда и представляват само полезна отправна точка. По същия начин насоки като съдържащите се в съобщенията на Комисията също не обвързват Съда, а допринасят за гарантиране на прозрачността, предвидимостта и правната сигурност в дейността на Комисията [57].

1. По периодичната имуществена санкция

105. Налагането на периодична имуществена санкция по силата на член 260 ДФЕС по принцип е оправдано само доколкото продължава да е налице неизпълнението на задължения, породено от неизпълнение на предходно решение на Съда [58].

55 — Срв. решението на Verwaltungsgericht Aachen (Административен съд Аахен) от 16 юли 2009 г. (9 L 153/09, Juris, точки 17—21).

56 — Решение Комисия/Италия (C-496/09, EU:C:2011:740, т. 36).

57 — Решения Комисия/Португалия (C-70/06, EU:C:2008:3, т. 34), Комисия/Гърция (C-369/07, EU:C:2009:428, т. 112), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 37) и Комисия/Белгия (C-533/11, EU:C:2013:659, т. 64).

58 — Решения Комисия/Франция (C-121/07, EU:C:2008:695, т. 27), Комисия/Гърция (EU:C:2009:428, т. 59), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 42), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 96) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 43).

106. Ето защо досегашните констатации за незадоволително изпълнение на решенията към момента на изтичане на определения от Комисията срок все още не обосновават периодична имуществена санкция. По-скоро трябва да се провери допълнително дали към момента на постановяване на решението на Съда решенията все още подлежат на по-нататъшно изпълнение.

107. И в това отношение продължаването на неизпълнението на задълженията предполага, независимо от предприетите междувременно изменения на законодателството в областта на отпадъците, нарушените разпоредби по същество да остават в сила и към момента на постановяване на решението на Съда.

108. Това не засяга по никакъв начин производството срещу Гърция, тъй като при извършения по-горе преглед на изпълнението на решението към момента на изтичане на определения от Комисията срок вече е била приложима новата Директива за отпадъците [59].

109. За разлика от това в по-широкообхватното производство срещу Италия досега релевантна е била единствено консолидираната Директива за отпадъците [60]. От съображенията относно производството срещу Гърция обаче следва, че новата Директива за отпадъците не поставя под въпрос задължението за саниране, произтичащо от старата Директива за отпадъците. А член 35 от новата Директива за отпадъците запазва задължението по член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци, като поставя изискване към организациите и предприятията, посочени в член 23, което, наред с другото, включва и операторите на депа за отпадъци да водят хронологичен отчет за количеството, естеството и произхода на опасните отпадъци. Следователно това задължение също остава в сила и подлежи на изпълнение.

а) По дело C-196/13, Комисия/Италия

110. За да се постанови решение относно налагането на периодична имуществена санкция срещу Италия, първо трябва да се провери какъв е обхватът на продължаващите нарушения към момента на изтичане на определения от Комисията срок. След това трябва да се определи формата на тази санкция и по-специално да се уточни дали тя ще бъде наложена като сума в постоянен размер, или ще се намалява пропорционално на степента на изпълнението, както и нейният основен размер и условията за нейното погасяване.

i) По наличието на продължаващи нарушения

111. В преобладаващата си част наличието на продължаващи нарушения към момента на съдебното заседание действително е безспорно, но два случая, по които Италия е представила нови сведения в дупликата си, се нуждаят от допълнително изясняване.

– По безспорните случаи

112. Към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, Италия действително е постигнала по-нататъшен напредък. При все това според непротиворечиви данни още 196 депа подлежат на саниране, т.е. посочените в иска 218 депа, с изключение на 20 депа, за които Комисията е приела, че междувременно са били санирани [61], и две депа, за които

59 — Вж. точка 97 и сл. по-горе.

60 — Вж. точка 41 по-горе.

61 — Точка 8 от отговора на Комисията от 13 май 2014 г. на въпрос на Съда.

ще стане дума непосредствено по-долу. В 13 от тези 196 депа по неоспорени данни на Комисията се съдържат опасни отпадъци [62]. В съдебното заседание страните също са единодушни, че междувременно остават само още две депа, които се нуждаят от подновяване на разрешенията съгласно Директивата за депонирането на отпадъци.

– По двата спорни случая

113. Случаите с изоставеното депо Matera/Altamura Sgarrone на границата между Пулия и Базиликата и с някогашното общинско депо Reggio Calabria/Malderiti в Калабрия се нуждаят обаче от по-обстойно изясняване.

114. Както вече бе споменато [63], Италия наистина е посочила тези депа още в списъците в писмената си защита [64], без да указва момента на закриването им, и дори е отбелязала там планираните мерки за саниране. В дупликата си [65] обаче Италия заявява, че според актуални проучвания на място в района на т.нар. депо Matera/Altamura Sgarrone не е било открито някогашно депо. А що се отнася до т.нар. депо Reggio Calabria/Malderiti, Италия съобщава, че в миналото там действително са били депонирани отпадъци, които обаче отдавна били отстранени.

По продължаващото използване на незаконни депа

115. Комисията обвинява Италия, че на тези две места продължавало използването на незаконни депа, но още в писмената си защита Италия изтъква, че към този момент не се използва вече *никое* от незаконните депа, за които става дума в настоящото производство.

116. Ето защо Комисията трябва да докаже използването на тези депа. Тя се обосновава с това, че Италия не я е уведомила за момента на закриването им.

117. Липсата на данни за момента на закриване обаче не е доказателство, че на тези две места действително все още се използват незаконни депа.

118. Тъй като Комисията не е представила други доказателства за използването на незаконни депа в Matera/Altamura Sgarrone и Reggio Calabria/Malderiti, искът следва да бъде отхвърлен в тази му част.

По необходимостта от саниране на двете депа

119. Спорът относно тези два случая обаче засяга и задължението за саниране на депата.

120. В писмената си защита и в досъдебното производство Италия признава, че съществуващите бивши незаконни депа в Matera/Altamura Sgarrone и Reggio Calabria/Malderiti се нуждаят от саниране. Противно на това, новите доводи на Италия се свеждат до твърдението, че тези два случая по погрешка били включени в списъка с някогашни незаконни депа, нуждаещи се от саниране. Следователно става дума за промяна на основанията на защитата.

62 — Калабрия: Firmo/Sciolle; Емилия-Романя: S. Giovanni in Persiceto/V. Samoggia 26 (sito Razzaboni); Лацио: Riano/Piana Perina; Лигурия: Careare/Premara Paleta, La Spezia/Pitelli — discarica Ruffino Pitelli, La Spezia/Pitelli IPODEC и Lerici/Pertusola; Ломбардия: Mantova/Valdaro; Zanica/Ex cava Cuter; Марке: Ascoli Piceno/SGL Carbon; Пиемонт: Serravalle Scrivia/La Luminosa; Умбрия: Gualdo Tadino/Vigna Vecchia; Сицилия: Priolo Gargallo/Penisola Magnisi.

63 — Вж. точки 46—49 по-горе.

64 — Приложение 2 към писмената защита, точки 34 и 74.

65 — Точка 14.

121. Съгласно член 127, параграф 1 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в производството.

122. Италия се позовава на такива фактически обстоятелства. Причината за това е, че информацията, че двете депа всъщност погрешно са били включени в списъка с подлежащи на саниране депа, се основава на проверки на място, проведени *след* представяне на писмената защита [66].

123. Действително тази нова информация в крайна сметка отразява факта, че Италия не е изяснила обстоятелствата своевременно и цялостно, както се изисква по-специално с оглед на задължението за лоялно сътрудничество с Комисията. Член 127, параграф 1 от Процедурния правилник обаче не изключва възможността за промяна на основанията на защитата само поради това, че новите фактически обстоятелства би трябвало да бъдат известни още преди този момент.

124. Поне в настоящия случай тази толерантност при допускането на нови средства за правна защита е оправдана. Ако Съдът осъди Италия заради тези два случая без оглед на новото основание, на практика изпълнението на решението в тази му част би било твърде проблематично. Как Италия би могла да докаже, че тези мними депа са санирани, ако те в действителност (вече) не съществуват?

125. Ето защо това ново средство за правна защита е допустимо.

126. Дупликата се основава на нови доказателства — или поне на допълнително представяне на доказателства — а именно резултатите от последните проверки на място. Съгласно член 128, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда към този момент страните могат да представят нови доказателства или доказателствени искания, при условие че изложат съображения за късното им представяне. Това условие също е изпълнено, тъй като късното представяне се дължи на това, че въпросната информация е била получена едва при актуалните проверки.

127. Комисията може да е била изненадана от този довод, обаче тя е разполагала с възможност да поиска от Съда да определи подходящ срок за собствените ѝ проучвания.

128. В заключение трябва да се приеме, че новото средство за правна защита на Италия също е основателно.

129. Действително твърдението на Италия на пръв поглед изглежда неубедително поради изтъкнатото от Комисията противоречие спрямо предишното ѝ становище, по-специално с оглед на предвидените мерки за саниране. Все пак е нормално да се очаква, че мерки за саниране се планират само ако действително съществуват подлежащи на саниране депа.

130. От друга страна, няма логика на този етап от производството Италия съзнателно да предоставя невярна информация на Съда и на Комисията за два от близо 200 конкретни случая, която навярно би могла да бъде опровергана сравнително лесно. Съвсем евтино би било например да се проучат сателитни снимки на района, а и едно посещение на място не би изисквало прекомерни разходи. Комисията обаче не си е дала труда да събере такива доказателства, с които да обори новия довод на Италия.

66 — В този смисъл този довод се различава от отхвърленото в решение Комисия/Малта (C-351/09, EU:C:2010:815, т. 23 и 24) средство за правна защита, което е било налице още преди внасяне на писмената защита.

131. Освен това не изглежда изключено, ако държава членка, която трябва да обработи нарушения на законодателството на Съюза в областта на отпадъците по отношение на стотици незаконни депа, регистрира погрешно известен брой случаи и открие грешката си едва след сравнително дълго време. Съответно в досъдебното производство, по-специално във връзка с отговора на мотивираното становище, Комисията е приела съобщението за такива грешни регистрации и заличаването им от списъците.

132. Поради това изтъкнатото от Комисията противоречие спрямо предходни уведомления не е достатъчно, за да обезсили доводите на Италия.

133. Следователно, тъй като при искове за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка Комисията е длъжна да установи наличието на твърдяното неизпълнение [67], а тя не е представила други доводи в това отношение, не може да се установи, че в Matera/Altamura Sgarrone и Reggio Calabria/Malderiti съществуват бивши незаконни депа, нуждаещи се от саниране.

134. Ето защо искът на Комисията по дело C-196/13 следва да бъде отхвърлен и в тази му част.

– Междинно заключение

135. Тъй като обаче въпреки тези два конкретни случая към момента на съдебното заседание решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) все още не е било изпълнено изцяло в съществени негови части, осъждането на Италианската република да заплати периодична имуществена санкция по принцип е подходящо финансово средство, което да я подтикне да вземе необходимите мерки за преустановяване на констатираното неизпълнение на задължения и за осигуряване на цялостното изпълнение на решението [68].

ii) По формата на периодичната имуществена санкция — в постоянен размер или намаляваща?

136. Що се отнася до формата на периодичната имуществена санкция, възниква въпросът дали трябва да се определи периодично заплащана имуществена санкция под формата на сума в постоянен размер, която Италианската република да плаща, докато не изпълни изцяло решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250). Алтернативата е предложеният от Комисията низходящ вариант, при който сумата се намалява пропорционално на степента на по-нататъшното изпълнение на решението.

137. За определянето на сума в постоянен размер говори обстоятелството, че в подлежащото на изпълнение решение Съдът е установил не съвкупност от отделни нарушения, а общо и трайно нарушение. На едно-единствено нарушение би съответствала една-единствена периодична имуществена санкция във фиксиран размер.

138. Срещу това обаче трябва да се възрази, че това нарушение намира израз в различни конкретни фактически обстоятелства, които съответно изискват индивидуални мерки, за да се постигне изпълнение на решението. Едно най-общо разграничение произтича още от факта, че от една страна, нарушението на членове 4 и 8 от Директивата за отпадъците и на член 2, параграф 1 от Директивата за опасните отпадъци изисква санирането на закрити незаконни депа, а от друга страна, нарушението на член 14 от Директивата за депонирането на отпадъци изисква подновяване на разрешенията съгласно тази директива за депа, които продължават да

67 — Решение Комисия/Италия („Altamura“, C-179/06, EU:C:2007:578, т. 37).

68 — Срв. решения Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 45), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 114) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 45).

действат. По отношение на тези два аспекта са необходими индивидуални мерки за всяко отделно засегнато депо. Дори само тази структура на задължението за изпълнение навежда на идеята за определяне на намаляваща пропорционално на степента на по-нататъшното изпълнение сума [69].

139. По-важното обаче е, че само последно назованият подход може да гарантира съответствието между наложената периодична имуществена санкция и все още непълното изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250). Сума във фиксиран размер, която отговаря на степента на изпълнение към момента на определянето ѝ, при постигане на по-нататъшен напредък от Италия в изпълнението на задълженията ѝ вече не би била съобразена със специфичните условия на конкретния случай и следователно би била непропорционална на установеното неизпълнение на задължения [70]. Принципът на пропорционалността обаче, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза — включително на Съда — да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели [71].

140. По тази причина вече в три решения относно подобни нарушения Съдът е наложил намаляващи периодични имуществени санкции. Тези случаи се отнасят до качеството на множество водоеми за къпане [72], възстановяването на голям брой помощи [73] и присъединяването на домовете на жителите към пречиствателни инсталации [74].

141. В най-скорошното производство от този вид обаче Съдът въпреки сходството на нарушението, свързано с изграждането на множество пречиствателни инсталации, и съответното искане на Комисията [75] е наложил периодична имуществена санкция в постоянен размер [76].

142. Този случай обаче не може да се счита за принципен отказ от практиката за определяне на намаляваща периодична имуществена санкция, когато това е уместно, най-малкото поради това, че Съдът не посочва мотиви за отклонението от дотогавашната съдебна практика. Подобно мотивиране би било наложително не само поради искането на Комисията, а и защото само месец преди това Съдът е наложил намаляваща периодична имуществена санкция [77]. Ето защо в най-добрия случай може да се приеме, че последното решение се основава на конклудентна оценка на специфични обстоятелства на конкретния случай.

143. За разлика от това в настоящия случай липсват обстоятелства, които да изискват налагането на периодична имуществена санкция в постоянен размер, която не се намалява в хода на по-нататъшното изпълнение на решението в съответствие с принципа на пропорционалност.

69 — Срв. решения Комисия/Испания (C-278/01, EU:C:2003:635, т. 50), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, по-специално т. 51) и Комисия/Белгия (EU:C:2013:659, т. 73), както и заключение Комисия/Гърция на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer („Kouroupitos“, C-387/97, EU:C:1999:455, т. 104).

70 — Срв. решения Комисия/Испания (EU:C:2003:635, т. 48 и 49) и Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 49).

71 — Решения Jippes и др. (C-189/01, EU:C:2001:420, т. 81), S.P.C.M. и др. (C-558/07, EU:C:2009:430, т. 41) и Afton Chemical (C-343/09, EU:C:2010:419, т. 45).

72 — Решение Комисия/Испания (EU:C:2003:635).

73 — Решение Комисия/Италия (EU:C:2011:740).

74 — Решение Комисия/Белгия (EU:C:2013:659).

75 — Решение Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 48—50). Отхвърленото в неотдавнашното решение Комисия/Португалия (C-76/13, EU:C:2014:2029, т. 74) искане на съответната държава членка обаче се отнася до нарушение, което не може лесно да бъде разграничено.

76 — Решение Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 54).

77 — Решение Комисия/Белгия (EU:C:2013:659).

144. По-специално евентуалните слабости в сътрудничеството между Италия и Комисията не дават основание за налагане на периодичната имуществена санкция като сума в постоянен размер. Наистина предоставената от Италия информация е отчасти непълна или противоречива. Съдът обаче по правило взема предвид подобни нарушения на задължението за лоялно сътрудничество при изчисляване на еднократно платимата сума, като взема под внимание поведението на засегнатата държава членка[78].

145. За разлика от това в етапа на прилагане на периодичната имуществена санкция слабости в сътрудничеството автоматично биха се отразили негативно върху държавата членка. Санирането или подновяването на разрешението за депо може да бъде признато едва след като държавата членка е предоставила цялата информация, необходима за проверка на това твърдение[79]. Следователно, ако тя предоставя непълна и/или несвоевременна информация, действието на периодичната имуществена санкция ненужно се удължава.

146. Ето защо периодичната имуществена санкция следва да бъде наложена под формата на намаляваща сума.

147. Според предложението на Комисията намаляването трябва да отчита различните характеристики на отделните частични нарушения, т.е. по-специално рисковете за околната среда. При такъв подход рискът, свързан със закритите 183 незаконни депа без опасни отпадъци, нуждаещи се от саниране, е най-нисък. Те би следвало да бъдат оценени с фактор 1. Двете депа, нуждаещи се от нови разрешения, са свързани с по-висок риск, тъй като става дума за по-големи съоръжения, които извършват дейност, въпреки че е най-малкото неясно дали са спазени изцяло изискванията на Директивата за депонирането на отпадъци. Те би следвало да бъдат оценени с фактор 2. Най-рискови са 13-те закрити незаконни депа, нуждаещи се от саниране, в които се съдържат опасни отпадъци, защото тези отпадъци са свързани с особено сериозни опасности за околната среда. Ето защо за тези депа би следвало да се определи фактор 3. Ако броят на всеки вид засегнати депа се умножи по съответния фактор и резултатите се сумират, се получава сбор 226.

iii) По основния размер

148. При упражняване на своето право на преценка Съдът трябва да определи периодичната имуществена санкция по такъв начин, че тя да бъде съобразена с обстоятелствата и съразмерна на установеното неизпълнение на задължения, както и на платежоспособността на съответната държава членка. Основните критерии, които трябва да се вземат предвид при преценката на Съда, за да се осигури принудителният характер на периодичната имуществена санкция с оглед на еднаквото и ефективно прилагане на правото на Съюза, по принцип са продължителността на нарушението, степента на тежест на нарушението и платежоспособността на съответната държава членка. За прилагането на тези критерии Съдът трябва да отчете по-конкретно последиците от неизпълнението за частните и за обществените интереси, както и необходимостта да се постигне спешно изпълнение на задълженията от страна на съответната държава членка[80].

78 — Решения Комисия/Франция (EU:C:2008:695, т. 62), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 141) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 58).

79 — Вж. в този смисъл решение Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 50—55).

80 — Решения Комисия/Гърция (EU:C:2009:428, т. 114 и 115), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 56 и 57), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 118 и 119) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 46 и 47).

149. Комисията твърди, че размерът на дневната периодична имуществена санкция трябва да се изчисли, като се умножи еднаквата за всички държави членки основна сума на периодичната имуществена санкция, т.е. 640 EUR на ден, по определения коефициент за тежестта на нарушението 8 (по скала от 1 до 20), по коефициент за продължителност, който в настоящия случай е 3 (по скала от 1 до 3), и по фактор „n“, който отразява платежоспособността на Италия, а именно 16,72. Получената въз основа на този метод сума е в размер на 256 819,20 EUR на ден.

150. Това предложение действително представлява добра отправна точка, ала се нуждае от по-подробно разясняване.

151. На първо място при изчисляване на размера на периодичната имуществена санкция би следвало да се използват актуализираните данни, които Комисията е представила в своето Уведомление от 21 ноември 2013 г[81]. Това е така, защото платежоспособността на държавата членка, т.е. най-новото развитие на инфлацията и на БВП, следва да се отчете каквато тя е според актуалните икономически показатели, от които Съдът изхожда в преценката си[82]. В такъв случай се получава основна сума в размер на 650 EUR и фактор на платежоспособността „n“ със стойност 16,57.

152. Според постоянната съдебна практика Съдът трябва да преценява продължителността на нарушението с оглед на момента, в който последният разглежда фактите, а не на момента, в който е сезиран от Комисията[83].

153. Тъй като Италианската република, както е установено в точка 112 от настоящото заключение, действително признава, че не е преустановила неизпълнението на задължението си да изпълни решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), това неизпълнение на задълженията е продължило повече от седем години. По отношение на възстановяването на помощи Съдът е счел този период за „значителен“[84].

154. Освен това в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) е установено общо и трайно неизпълнение на задължения, налагани от законодателството в областта на отпадъците, които отчасти са важали още от момента на изтичане на срока за транспониране на първата Директива за отпадъците, т.е. от 1977 г., а в случая с Директивата за депонирането на отпадъци — поне от 2002 г. Ето защо е важно също да се вземе предвид, че в настоящия случай става дума за нередности, които са продължили извънредно дълго време[85].

155. От друга страна, трябва да се признае, че по-специално санирането на закрити незаконни депа може да бъде свързано с големи разходи и по принцип е оправдано да се определят приоритети, за да се предотвратяват на първо място особено сериозните рискове за околната среда.

156. В този ред на мисли действително е подходящо Комисията да предложи максималния коефициент за продължителност според собствената ѝ система, а именно 3. Не е необходимо обаче да се излиза извън тази рамка и да се задава още по-висок коефициент[86].

81 — C(2013) 8101 окончателен, http://ec.europa.eu/eu_law/docs/docs_infringements/c_2013_8101_en.pdf.

82 — Срв. решения Комисия/Гърция (C-407/09, EU:C:2011:196, т. 42), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 131) и Комисия/Ирландия (C-279/11, EU:C:2012:834, т. 78).

83 — Решения Комисия/Гърция (EU:C:2009:428, т. 116), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 58) и Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 120).

84 — Решение Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 59).

85 — Срв. решения Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 122) и Комисия/Ирландия (EU:C:2012:827, т. 38).

86 — Срв. относно тази възможност решение Комисия/Франция (C-177/04, EU:C:2006:173, т. 71).

157. И накрая, най-сериозното предизвикателство е свързано с определянето на тежестта на нарушението.

158. В това отношение съдебната практика сочи, че неизпълнението на решение се отличава с особена тежест, когато това може да нанесе вреди на околната среда, при положение че съгласно член 191 ДФЕС именно нейното опазване е част от целите на политиката на Съюза[87]. Съдът също така вече е установил, че дълготрайното нарушаване на законодателството в областта на отпадъците придава допълнителна тежест на нарушението[88], независимо че това обстоятелство вече е включено в определянето на коефициента за продължителност и по този начин се отчита два пъти.

159. Освен това не става дума за изолирани конкретни случаи, а за обща практика. Ако Комисията беше завела пред Съда отделни искове за всеки един случай, би било логично за всяко подлежащо на саниране или на издаване на ново разрешение депо да се предложи коефициент за тежестта на нарушението най-малко 1, при което би се получил сбор най-малко 198. Още в първото производство за налагане на периодична имуществена санкция тя дори е предложила коефициент за тежестта на нарушението 6 за дейността на едно-единствено незаконно депо, в което са били депонирани и опасни отпадъци[89].

160. Ето защо, когато при налагане на изпълнението на решение, насочено срещу обща практика, засягаща стотици конкретни случаи, се предлага коефициент за тежестта на нарушението 8 вместо 198 или още по-висок, това се явява един вид „отстъпка на едро“[90], чиято основателност буди съмнения. От друга страна, целта на периодичната имуществена санкция не е обезщетяване на вреди или налагане на пропорционално наказание[91]. По-скоро се цели да се подпомогне изпълнението на първоначалното решение и да се предотвратят нови нарушения. Следователно може да е оправдано коефициентът за тежестта на нарушението да не се увеличава линейно според броя на релевантните случаи.

161. При всички положения трябва да се съгласим с Италия, че настоящото производство — противно на изложеното в иска на Комисията — вече не се отнася до дейността на незаконни депа за отпадъци, а само до тяхното саниране и подновяване на разрешенията за депа, които продължават да действат, по реда на Директивата за депонирането на отпадъци. И в двете области, за разлика от ситуацията, отразена в решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, и на завеждане на иска се забелязва значителен напредък. От това трябва да се заключи, че няма особена необходимост да се усилва натискът върху Италия чрез периодичната имуществена санкция.

162. Поради това считам за нужно предложеният от Комисията коефициент за тежестта на нарушението осезаемо да се намали, а именно от 8 на 5.

163. Ако основната сума в размер на 650 EUR се умножи по стойността от 16,57 на фактора „n“, отразяващ платежоспособността, по коефициент за тежестта на нарушението 5 и по коефициент за продължителност 3, се получава дневна периодична имуществена санкция в размер на 161 557,50 EUR.

87 — Решения Комисия/Гърция („Kouroupitos“, C-387/97, EU:C:2000:356, т. 94), Комисия/Франция (EU:C:2008:695, т. 77), Комисия/Ирландия (EU:C:2012:834, т. 72) и Комисия/Белгия (EU:C:2013:659, т. 56).

88 — Решение Комисия/Ирландия (EU:C:2012:827, т. 38).

89 — Заключение Комисия/Гърция на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer (EU:C:1999:455, т. 101).

90 — Вместо дневна периодична имуществена санкция в размер на 256 819,20 EUR, както предлага Комисията, при коефициент за тежестта на нарушението 198 би се получила сума в размер на 6 356 275,20 EUR на ден.

91 — Срв. решение Комисия/Франция (EU:C:2005:444, по-специално т. 91).

164. За да се улесни поетапното намаляване на периодичната имуществена санкция, като се взема предвид тежестта на отделните частични нарушения, предлагам тази сума да бъде закръглена на 158 200 EUR. Тази сума е делима на претеглената сума на отделните нарушения, а именно 226 [92]. Щом дадено закрито незаконно депо, в което се съдържат опасни отпадъци, бъде санирано, тази сума може да бъде намалена с 2 100 EUR, след завършване на санирането на всяко друго депо — със 700 EUR, а след подновяване на разрешението съгласно Директивата за депонирането на отпадъци за депо, което продължава да действа — с 1 400 EUR. При тази схема след цялостното отстраняване на разгледаните в настоящото производство случаи на частично неизпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) вече няма да се дължи периодична имуществена санкция.

165. Ако до постановяване на решението Италия отстрани и други частични нарушения, тя трябва да докаже това непосредствено пред Комисията. В такъв случай периодичната имуществена санкция ще бъде директно намалена в съответствие със споменатата схема.

166. Ето защо Италия следва да бъде осъдена да заплаща на Комисията по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ до цялостното изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) дневна периодична имуществена санкция в размер на 158 200 EUR. Този основен размер се намалява съответно с по 2 100 EUR, ако Италия удостовери пред Комисията санирането на закрито незаконно депо, в което се съдържат опасни отпадъци, с по 700 EUR при удостоверяване на санирането на друго депо и с по 1 400 EUR при удостоверяване на подновяване на разрешението съгласно Директивата за депонирането на отпадъци за депо, което продължава да действа.

б) По дело C-378/13, Комисия/Гърция

167. До провеждане на съдебното заседание Гърция действително е постигнала по-нататъшен напредък спрямо момента на изтичане на срока, определен в допълнителната покана за представяне на мнения. При все това 70 незаконни депа все още се използват, а други 223 закрити незаконни депа се нуждаят от саниране.

168. Следователно осъждането на Република Гърция да заплати периодична имуществена санкция е подходящо финансово средство, което да я подтикне да вземе необходимите мерки за преустановяване на констатираното неизпълнение на задължения и за осигуряване на цялостното изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) [93].

169. Както в случая с Италия, на първо място трябва да се определи размерът на основната сума и тя да се намалява пропорционално на степента на по-нататъшното изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) (по този въпрос вж. i). Специфични проблеми обаче възникват във връзка с признаването на цялостното изпълнение по отношение на закриването на незаконни депа (по този въпрос вж. ii).

92 — Вж. точка 147 по-горе.

93 — Срв. решения Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 45), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 114) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 45).

i) По основния размер на периодичната имуществена санкция

170. Комисията твърди, че размерът на дневната периодична имуществена санкция трябва да се изчисли, като се умножи предложената от нея еднаква за всички държави членки основна сума на периодичната имуществена санкция, т.е. 640 EUR на ден, по определения коефициент за тежестта на нарушението 9 (по скала от 1 до 20), по коефициент за продължителност, който в настоящия случай е 3 (по скала от 1 до 3), и по фактор „n“, който отразява платежоспособността на Гърция, а именно 4,12. Получената въз основа на този метод сума е в размер на 71 193,60 EUR на ден.

171. При изчисляване на размера на периодичната имуществена санкция по отношение на Гърция обаче също трябва да се използват актуализираните данни, които Комисията е представила [94] в своето Уведомление от 21 ноември 2013 г. [95]. В такъв случай се получава основна сума в размер на 650 EUR и поради продължителната икономическа криза в Гърция — незначително по-ниска стойност от 3,87 на фактора „n“, отразяващ платежоспособността.

172. Що се отнася до коефициента за продължителност, решението срещу Гърция действително е постановено две години по-рано от това срещу Италия. Въпреки това в сравнение с Италия Гърция има преимуществото, че задълженията, налагани от законодателството на Съюза в областта на отпадъците, обвързват тази държава членка не от 1977 г., а едва от момента на присъединяването ѝ на 1 януари 1981 г. Ето защо и в случая с Гърция е подходящо да се възприеме предложеният коефициент за продължителност 3.

173. Правният обхват на установеното в решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) нарушение е по-малък от този на нарушението, в което се упреква Италия. Съдът не е установил нито нарушение на Директивата за опасните отпадъци, нито нарушение на Директивата за депонирането на отпадъци. При все това в Гърция, за разлика от Италия, все още се използват незаконни депа, което предполага голяма вероятност от нови, допълнителни отрицателни въздействия върху околната среда и заплахи за здравето на човека. Освен това близо 300 депа в Гърция все още се нуждаят от саниране, което е с около 50 % повече, отколкото в Италия, въпреки че Гърция е значително по-малката от двете държави членки. Ето защо предложеният от Комисията коефициент за тежестта на нарушението би следвало да бъде намален, но само на 7,5.

174. Ако основната сума в размер на 650 EUR се умножи по стойност от 3,87 на фактора „n“, който отразява платежоспособността, по коефициент за тежестта на нарушението 7,5 и по коефициент за продължителност 3, се получава дневна периодична имуществена санкция в размер на 56 598,75 EUR.

175. При намаляване на периодичната имуществена санкция за всяко саниране и за всяко закриване би следвало да се прилага съответно фактор 1. При 223 закрити депа, които се нуждаят от саниране, и 70 депа, които подлежат на закриване и саниране, сборът от тези фактори е 363. Ето защо изглежда подходящо с цел опростяване дневната периодична имуществена санкция да бъде закръглена на 54 450 EUR и при доказване на закриване или саниране на незаконно депо да бъде намалявана с по 150 EUR.

94 — Вж. точка 151 по-горе.

95 — C(2013) 8101 окончателен, http://ec.europa.eu/eu_law/docs/docs_infringements/c_2013_8101_en.pdf.

ii) По признаването на закриването на депа

176. Както Комисията правилно подчертава, закриването на незаконни депа обаче е свързано с риск от заместването им с нови неконтролирани депа. Този риск трябва да бъде взет предвид по подходящ начин при намаляване на периодичната имуществена санкция.

177. Подходът, предложен от Комисията в писмената фаза на производството, а именно размерът на периодичната имуществена санкция да се определя според броя на незаконните депа, т.е. вече известните незаконни депа, които продължават да се използват и новите незаконни депа, които заместват закритите депа, изглежда трудно осъществим на практика. Основателно е опасението, че това може да доведе до прикриване на незаконни заместващи депа. Освен това специално на гръцките острови има опасност от неконтролирано изхвърляне на отпадъци в морето, без това да бъде установено своевременно.

178. Ето защо по-ефикасно е предложението, направено от Комисията в съдебното заседание, а именно да се признава закриването на незаконно депо само ако същевременно бъде доказано осигуряването и използването на достатъчен капацитет за законосъобразно оползотворяване или обезвреждане на отпадъци. Защото без подобен капацитет възникващите отпадъци неминуемо ще бъдат депонирани незаконно.

iii) Междинно заключение

179. Ето защо Република Гърция следва да бъде осъдена да заплаща на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ до цялостното изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) дневна периодична имуществена санкция в размер на 54 450 EUR. Този основен размер следва да се намалява съответно с по 150 EUR, ако Гърция удостовери пред Комисията закриването на незаконно депо, както и осигуряването и използването на достатъчен капацитет за законосъобразно оползотворяване или обезвреждане на отпадъци, или санирането на закрито незаконно депо.

2. По еднократно платимата сума

180. Според установената съдебна практика в допълнение към периодичната имуществена санкция може да бъде наложена и еднократно платима сума [96]. Това трябва във всеки конкретен случай да бъде функция от всички релевантни елементи, свързани както с характеристиките на установеното неизпълнение на задължения, така и с действията на самата държава членка, срещу която е образувано производството по член 260 ДФЕС [97]. В това отношение посочената разпоредба предоставя на Съда широко право на преценка, за да реши дали да бъде наложена такава санкция [98].

181. Комисията предлага за изчисляване на еднократно платимата сума да се използва методика, според която сумата във фиксиран размер от 210 EUR на ден се умножава по коефициента за тежестта на нарушението и фактора „n“, чиито стойности съответстват на стойностите, предложени за изчисляване на периодичната имуществена санкция, както и по броя на дните, изминали от датата на постановяване на първоначалното решение.

96 — Решения Комисия/Франция (EU:C:2005:444, т. 80—86), Комисия/Гърция (EU:C:2009:428, т. 143) и Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 140).

97 — Решения Комисия/Франция (EU:C:2008:695, т. 62), Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 141) и Комисия/Люксембург (EU:C:2013:773, т. 58).

98 — Решения Комисия/Испания (EU:C:2012:781, т. 141), Комисия/Ирландия (EU:C:2012:827, т. 47) и Комисия/Швеция (EU:C:2013:339, т. 40).

а) По дело C-196/13, Комисия/Италия

182. Ако обаче тези данни бъдат актуализирани в съответствие с моето предложение по отношение на периодичната имуществена санкция, която ще бъде наложена на Италия, като се изхожда от увеличената според последното Съобщение на Комисията основна сума в размер на 220 EUR, стойност от 16,57 на фактора „n“, който отразява платежоспособността, и коефициент за тежестта на нарушението 5, се получава основен размер от 18 227 EUR. Към момента на произнасяне на настоящото заключение, 2 687 дни след постановяването на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250), се получава еднократно платима сума в размер на 48 975 949 EUR. Ако решението бъде постановено около четири месеца след заключението, може да се очаква да бъде наложена еднократно платима сума в размер на 51 163 189 EUR.

183. Спорно е дали тази сума е пропорционална.

184. В допълнение към съображенията, които изложих във връзка с периодичната имуществена санкция, според съдебната практика при определяне на еднократно платимата сума трябва да се вземат предвид „действията“ на засегнатата държава членка [99].

185. Ако под това се разбира и осъзнаването от страна на държавата членка, че носи отговорност за нарушение на правото на Съюза, то на Италия може да бъде противопоставена критиката ѝ срещу решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250). Тази критика по-специално се отнася до приведените доказателства и до твърдяната липса на прецизност в констатациите на Съда.

186. Този довод обаче е логично следствие от правното становище на Италия. Установеният и в полза на държавите членки принцип на ефективна правна защита не позволява утежняване на санкциите единствено поради това, че дадена държава членка защитава правното си становище, дори и то да не се споделя от Съда. Другояче може би стоят нещата, доколкото държавата членка заема очевидно несъстоятелни позиции и цели единствено да създава спънки пред производството Правното становище на Италия обаче е обосновано, по-специално поради това, че някои части от подлежащото на изпълнение решение се нуждаят от тълкуване.

187. За разлика от това при всички случаи трябва да се вземат предвид слабостите в сътрудничеството с Комисията и Съда [100]. В този смисъл от особено значение е обстоятелството, че едва в отговора на мотивираното становище Италия се е опитала да представи подробна информация. Съответно няма нищо чудно, че тази информация отчасти беше погрешна и поради това често се налагаше да бъде коригирана и допълвана, включително в производството пред Съда [101].

188. Освен това в тази връзка Съдът подчертава, че повторението на нарушения от държава членка в специфичен сектор може да представлява показател за това, че за ефективната превенция на бъдещо повторение на аналогични нарушения на правото на Съюза може да е необходимо приемането на възпиращи мерки, каквато е налагането на еднократно платима сума [102]. Съдът обаче вече е осъждал Италия в над 20 производства за нарушения на законодателството в областта на отпадъците [103].

99 — Вж. референциите в бележка под линия 97.

100 — Решение Комисия/Гърция (EU:C:2011:196, т. 33).

101 — Вж. точка 47 по-горе.

102 — Решения Комисия/Франция (EU:C:2008:695, т. 69), Комисия/Италия (EU:C:2011:740, т. 90), Комисия/Ирландия (EU:C:2012:834, т. 70) и Комисия/Испания (EU:C:2014:316, т. 78).

103 — Първото решение Комисия/Италия (30/81—34/81, EU:C:1981:317) има за предмет липсата на транспониране на различни директиви, съдържащи разпоредби в областта на отпадъците, а последното решение Комисия/Италия (C-297/08, EU:C:2010:115) — сериозни недостатъци в дейността по управление на отпадъците в Кампания.

189. Ето защо считам за подходящо еднократно платимата сума в настоящия случай да бъде увеличена с 9 млн. евро до 60 млн. евро.

б) По дело C-378/13, Комисия/Гърция

190. За Гърция основната сума в размер на 220 EUR трябва да се умножи по стойност от 3,87 на фактора „n“, който отразява платежоспособността, и коефициент за тежестта на нарушението 7,5. Така се получава сума в размер на 6 385,50 EUR на ден. Умножено по 3 258 дни от датата на постановяването на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592), към датата на произнасяне на настоящото заключение се получава еднократно платима сума в размер на 20 803 959 EUR. Ако решението бъде постановено четири месеца по-късно, тази сума ще нарасне на 21 570 219 EUR.

191. Действията на Гърция не дават повод за упрек, що се отнася до сътрудничеството с Комисията. При все това трябва да се вземе предвид фактът, че и Гърция вече многократно е била осъждана заради проблеми във връзка със законодателството в областта на отпадъците. Трябва да се изтъкне по-специално първоначалното налагане на периодична имуществена санкция по повод на незаконното депо Kouroupitos на Крит [104].

192. Ето защо предлагам на Гърция да бъде наложена еднократно платима сума в размер на 22 млн. евро.

VI – **По съдебните разноски**

193. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

194. По дело C-196/13 Комисията е направила искане за осъждането на Италианската република и исканията на последната се отхвърлят в основната им част. Доколкото те са уважени, това донякъде следва от обстоятелството, че тя отчасти не е представила в хода на досъдебното производство всички необходими данни. Ето защо тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в пълен размер [105].

195. Заключението, че Гърция трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски по дело C-378/13, се налага от обстоятелството, че тази държава членка губи делото по всички предявени основания.

VII – **Заключение**

196. Ето защо предлагам на Съда да постанови следното решение по дело C-196/13, Комисия/Италия:

1) Като не е приела до 30 септември 2009 г., когато е изтекъл определеният в мотивираното становище на Европейската комисия срок, всички необходими мерки за изпълнението на решение Комисия/Италия (C-135/05, EU:C:2007:250), Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442/ЕИО относно отпадъците, изменена с Директива 91/156/ЕИО, по член 2, параграф 1 от Директива 91/689/ЕИО относно опасните отпадъци и по член 14 от Директива 1999/31/ЕО относно депонирането на отпадъци, както и по член 260, параграф 1 ДФЕС.

104 — Решение Комисия/Гърция (EU:C:2000:356).

105 — Срв. решения Комисия/Люксембург (C-32/05, EU:C:2006:749, т. 87) и Комисия/Испания (C-151/12, EU:C:2013:690, т. 57).

2) Осъжда Италианската република да заплаща на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ до цялостното изпълнение на решение Комисия/Италия (EU:C:2007:250) дневна периодична имуществена санкция в размер на 158 200 EUR. Този основен размер се намалява съответно с по 2 100 EUR, ако Италия удостовери пред Комисията санирането на закрито незаконно депо, в което се съдържат опасни отпадъци, с по 700 EUR при удостоверяване на санирането на друго депо и с по 1 400 EUR при удостоверяване на подновяване на разрешението съгласно Директива 1999/31/ЕО за депо, което продължава да действа.

3) Осъжда Италианската република да заплати на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ еднократно сумата от 60 млн. евро.

4) Отхвърля иска в останалата му част.

5) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

197. По дело C-378/13, Комисия/Гърция, Съдът следва да постанови следното решение:

1) Като не е приела до 29 декември 2010 г., когато е изтекъл определеният в допълнителната покана за представяне на мнения на Европейската комисия срок, всички необходими мерки за изпълнението на решение Комисия/Гърция (C-502/03, EU:C:2005:592), Република Гърция не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442/ЕИО относно отпадъците, изменена с Директива 91/156/ЕИО, както и по член 260, параграф 1 ДФЕС.

2) Осъжда Република Гърция да заплаща на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ до цялостното изпълнение на решение Комисия/Гърция (EU:C:2005:592) дневна периодична имуществена санкция в размер на 54 450 EUR. Този основен размер се намалява съответно с по 150 EUR, ако тази държава членка удостовери пред Комисията закриването на незаконно депо, както и осигуряването и използването на достатъчен капацитет за законосъобразно оползотворяване или обезвреждане на отпадъци, или санирането на закрито незаконно депо.

3) Осъжда Република Гърция да заплати на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ еднократно сумата от 22 млн. евро.

4) Осъжда Република Гърция да заплати съдебните разноски.